

den Overlegenhed, hvormed hun selv fortalte derom — gjort et højst pinligt Indtryk paa ham.

At han i sin Tid havde kunnet foretrække hende for Nanny, undrede ham alligevel ikke. Naar han tænkte tilbage paa de Indtryk, hvoraf hans Forelskelse i Jakobe var opstaaet; naar han f. Eks. i Erindringen genkaldte sig hin Vinteraften derhjemme i det Salomonske Palæ, da Nanny kom hjem fra Selskab og hans Blik uvilkaarlig gled bort fra hendes silkesvøbte, festligt straalende Skikkelse og hen til Jakobe, der sad sortklædt og alvorlig ved en Bog med Haanden tænksomt under Hagen, — saa forstod han nu meget godt, at han her igen havde været et Offer for de skjulte Tilskyndelser, for den ned-arvede Livsskyhed, det Hang til bekymringsfuld Verdensforsagelse, som et Par Gange før havde givet sig et spøgelseagtigt Udslag i hans Liv og Handlinger.

At et Brud vilde krænke og smerte Jakobe dybt, det vidste han godt. Men han kunde ikke have nogen Forpligtelse til at lægge sit Liv øde for en enkelt Ubesindigheds Skyld. Desuden — her stod dog virkeligt mere paa Spil end nogle Kvindetaarer! Med sin store Livsopgave havde han slet ikke Lov til at give Afkald paa den Spore, det altid var for en Mand at føle sin Magt over Mennesker og frem for alt over Kvinder. Han agtede overhovedet ikke at lade sig binde mere. Det havde hidtil netop været hans Fejl, at han ikke frygtløst nok havde udnyttet sin Naturs Kraftkilder. Derfor var han ikke kommen videre paa sin Eventyrsejlad, end han var.

Men nu skulde Sejlene tiltops! Fra Ivan havde han netop modtaget et nyt Ekspresbrev med indtrængende Opfordring til at komme hjem for